

**RAAD VAN TUCHT AMSTERDAM
- JT 2008-49****Klacht deels te laat ingediend, onjuiste belastingaangifte niet tuchtrechtelijk verwijtbaar**

De eigenaar van een tankstation krijgt in 2000 de kans een tweede tankstation te huren. Voorwaarde is dat hij als huurder maandelijks verklaringen met financiële informatie overlegt. Voor die verklaringen moet de pomphouder een beroep doen op Administratiekantoor PQR BV, waarvan registeraccountant X divisie-manager is. De pomphouder komt met PQR overeen dat het kantoor vanaf 1 januari 2001 de administratie voert en de maandelijkse verklaringen opstelt. Verder zal het kantoor de loonadministratie en de belastingaangifte verzorgen. De pomphouder benadert X voorts met het verzoek zijn eenmanszaak om te zetten naar een (holding) BV. Deze omzetting wordt feitelijk begeleid door registeraccountant Y, die op dat moment verbonden is aan kantoor XYZ BV. Dit kantoor is op hetzelfde adres gevestigd als PQR.

Nadat eind 2003 de contractuele relatie met XYZ is beëindigd, verwijt de pomphouder X en Y dat er fouten zijn gemaakt in de aangifte loonbelasting. Zij hebben schade toegebracht aan de eer van de stand van accountants, vindt de pomphouder, die in 2007 naar de tuchtrechter stapt.

Bij de Raad van Tucht voeren de accountants aan dat de pomphouder zijn klacht onvoldoende voortvarend heeft ingediend, nu de relatie eind 2003 is beëindigd en accountant Y sinds die tijd niet meer bij XYZ werkt.

De raad verklaart de klacht tegen Y ongegrond, omdat aannemelijk is geworden dat hem na zijn vertrek bij XYZ nooit enig verwijt ter ore is gekomen totdat de klacht werd ingediend. Van accountant X kan volgens de raad niet worden gezegd dat hij - tussen de omstreden aangifte en het indienen van de klacht - geheel onwetend is gebleven van de verwijten aan zijn adres. Op de klacht tegen X gaat de raad daarom wel inhoudelijk in. De raad houdt hem als divisie-manager verantwoordelijk

Annotatie bij JT 2008-49

De klacht is ingediend in december 2007. De relatie van klager met het kantoor van betrokkene X heeft bestaan tot ultimo 2003. De klacht is dus na bijna vier jaar ingediend; dit tijdsverloop is niet te lang geacht. De enige gerechtvaardigde klacht betrof werkzaamheden met betrekking tot de loonbelasting. De fouten zijn gemaakt in 2001, dus bijna zes jaar voor de indiening van de klacht. Betrokkene had ten aanzien van die fouten nadien correct gehandeld, zodat de Raad van Tucht geen grond voor een tuchtrechtelijk verwijt aanwezig achtte. Maar als het wel verwijtbaar zou zijn bevonden, zou dan het tijdsverloop niet alsnog een rol hebben moeten spelen bij de beoordeling? Een tijdsverloop van vijf of zes jaar is menigmaal te lang geacht: zie JT 2004-22, 2004-49 en 2005-62. Voor de toekomst heeft dit echter geen betekenis: de Wtra bepaalt dat een klacht moet worden ingediend binnen drie jaar na de constatering van het te wraken handelen of nalaten van de accountant *en* binnen zes jaar nadat dit heeft plaatsgevonden.

Hans Blokdijk

voor de fouten in de aangifte loonbelasting. Tuchtrechtelijk valt X echter niets te verwijten. Hij heeft de fouten namelijk niet zelf gemaakt. Bovendien gaat het om een relatief klein bedrag, terwijl X zich bereid heeft getoond de opgelegde boete te betalen.

R628

**RAAD VAN TUCHT AMSTERDAM EN
HET COLLEGE VAN BEROEP VOOR
HET BEDRIJFSLEVEN - JT 2008-50**

Persoonsgericht onderzoek, hoor en wederhoor, deugdelijke grondslag, niet naleven RAC of gedragsrichtlijn slechts tuchtrechtelijk verwijtbaar indien daarmee de WRA is geschonden, motivering RvT onvoldoende

Twee forensische accountants hebben in opdracht van een aandeelhouder onderzoek verricht naar voorraadverschillen bij een dochtermaatschappij. Het onderzoek heeft nadelige gevolgen gehad voor

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij het Kennis- & Informatiecentrum, e-mail bibliotheek@nivra.nl. Alle originele samenvattingen van uitspraken staan op www.nivra.nl.

de bestuurders van de dochter. De bestuurders beklagen zich over de werkwijze van de accountants. Deze hebben zich in hun ogen niet gehouden aan artikel 11 GBR-1994 en de Gedragslijn inzake persoonsgericht onderzoek. De Raad van Tucht verklaart de klachten ongegrond. Volgens de raad is er geen sprake van persoonsgericht onderzoek. De opdrachtbevestiging is namelijk zo geformuleerd dat de forensisch accountants met het onderzoek inzicht moeten verschaffen in de gang van zaken rond de verantwoording van voorraden en goederenstromen. Volgens de raad is niet gebleken dat het onderzoek zich ook uitstrekke tot het handelen van de bestuurders. Ook hebben de onderzoekers zich volgens de raad keurig gehouden aan artikel 11 GBR-1994. Zij hebben namelijk gerapporteerd op basis van objectief verifieerbare bevindingen.

Tegen deze uitspraak gaan de bestuurders in beroep bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Daarbij voeren zij onder meer aan dat de raad ten onrechte niet is ingegaan op het aanvullende klaagschrift dat beiden hadden ingediend. Het college vindt deze klacht terecht. Omdat in het klaagschrift essentiële onderdelen van de klacht staan, had de raad daarop bij de motivering van zijn beslissing duidelijk moeten ingaan. Alleen al daarom moet de uitspraak van de raad (gelet op artikel 44, eerste lid WRA) vernietigd worden.

Het college toetst de werkwijze van de onderzoekers aan de WRA en de GBR-1994. Daarbij onderstreept het college dat het niet of niet correct toepassen van een bepaling uit een RAC of Gedragslijn alleen dan tuchtrechtelijk verwijtbaar is als daarmee ook inbreuk wordt gemaakt op de WRA.

Het college vindt dat de forensisch accountants de bestuurders hadden moeten horen om een deugdelijk grondslag te krijgen voor hun rapport. De accountants hadden namelijk kunnen voorzien dat tijdens het onderzoek ook het handelen van de bestuurders aan de orde zou komen. Eigenlijk hadden zij bij de aanvang van de opdracht al kunnen weten dat het onderzoek direct gevolgen zou

Annotatie bij JT 2008-50

Betrokkenen hebben getracht te vermijden dat hun onderzoek als 'persoonsgericht' zou moeten worden gekwalificeerd; zij hebben deze dan ook als een opdracht volgens RAC 4400 (voorheen RAC 920) aangemerkt. Dan zouden zij echter ingevolge paragraaf 9 van RAC 4400 met klagers overeenstemming moeten hebben bereikt over de werkzaamheden en de voorwaarden van de opdracht. Dit lijkt onwaarschijnlijk.

Het College van Beroep voor het bedrijfsleven pleegt zich echter in dergelijke gevallen niet te bekreunen om de reglementaire inkadering van de opdracht. Het heeft keer op keer gesteld dat hoor en wederhoor zorgvuldigheidshalve noodzakelijk is indien voorzienbaar is dat door de rapportering de positie van een persoon in het geding kan komen: zie bijvoorbeeld JT 2005-51, 2006-19 en 2008-11. Een aan de opdracht-aanvaarding voorafgaande exegese van de reglementaire inkadering is dus niet zinvol, althans niet ten aanzien van de vraag of hoor en wederhoor moeten worden toegepast. Deze les lijkt nog niet algemeen geleerd.

Evenals in JT 2007-43 stelt het college dat het niet of niet correct toepassen van een bepaling uit de RAC slechts een tuchtrechtelijk verwijt kan opleveren indien en voor zover daarmee schending van het bij of krachtens de WRA bepaalde aan de orde is. Maar de RAC waren 'richtlijnen'; nu zijn het 'nadere voorschriften'. De vraag rijst of deze geacht worden te zijn uitgevaardigd 'bij of krachtens de WRA': de leden worden wel 'gehoord', maar kunnen er niet over stemmen.

Hans Blokdijk

hebben voor de bestuurders. Maar in ieder geval is tijdens het onderzoek duidelijk geworden dat de bestuurders direct bij de onderzochte handelingen betrokken waren. Daarbij komt dat de opdrachtgever de onderzoekers al vooraf had laten weten dat hij de te onderzoeken handelingen direct in verband bracht met de verantwoordelijkheden van de bestuurders. In de ogen van de opdrachtgever stond al vast dat er sprake was van fraude.

Anders dan de onderzoekers meent het college dat het rapport meer is dan een weergave van feitelijke bevindingen.

De accountants rapporteren ook over het motief achter de gewraakte handelingen en dat had volgens het college reden moeten zijn de bestuurders te horen. Door dit gemis én omdat de accountants in het rapport iets beweren dat niet juist is, mist het rapport een deugdelijke grondslag. Aangezien het rapport grote gevolgen kon hebben voor de bestuurders hadden de onderzoekers met grote zorgvuldigheid te werk moeten gaan. Omdat ze dat niet hebben gedaan legt het college de forensisch accountants een schriftelijke waarschuwing op.

R563, AWB 07/534 LJN BF8819